

и ста ги раздра; така и всичките мъже които бѣха съ него. (12) И жалеха и плакаха и постиха до вечерята за Саула, и за Ионатана сина му, и за людеиѣ Господни, и за домѣтъ Израилевѣ, защото паднаха отъ мечъ.

(13) А Давидъ рече на момъка който му извѣстияше: Отъ дѣ си ти? И отговори: Азъ съмъ синъ на единъ пришлецъ Амаличанинъ. (14) И рече му Давидъ: «Какъ се не убоя ти да прострешъ ръката си за да убиешъ помазанника Господень? (15) И по-вика Давидъ едного отъ момците и рече: Пристапи, нападни върхъ него. И порази го, и умрѣ. (16) И рече му Давидъ: «Кръвта ти на главата ти; защото мустата ти свидетелствуваха противъ тебе като рече: Азъ убихъ помазанника Господень.

(17) И плака Давидъ този плачъ за Саула и за сина му Ионатана; (18) и зарече да научатъ Юдиниѣ синове тази Песнь на Лжкѣтъ; ето, писана е ѿ Книгата на Праведнииѣ: —)

(19) О Израилева славо, на високитѣ си мѣста устрѣлена!

«Какъ паднаха силнитѣ!

(20) «Не извѣстиявайте въ Гетъ,

Не проповѣдавайте по улицитѣ на Аскалонъ,

«За да се не зарадватъ Филистамскитѣ дъщери,

«За да се не развеселятъ дъщеритѣ на необрѣзанитѣ.

(21) «Гори които сте въ Гелвуе, млека пѣма роса нито дѣждъ на васъ.

Нито ниви които даватъ начатки;

Защото тамъ бѣ захвърленъ щитъта на кръпкитѣ,

Сауловитѣ щитъ, като рече не е билъ помазанъ съ елеи.

(22) Отъ кръвата на убититѣ,

Отъ доитъ на кръпкитѣ,

Флжкѣтъ Ионатановѣ не се връщаше назадъ,

И мечтъ Сауловъ не се връщаше праздеиъ.

(23) Саулъ и Ионатанъ,

Любезнитѣ и рачителнитѣ въ животитѣ си,

И въ смъртта си не се раздвоиха:

Бѣха по леки отъ ордитѣ,

«По сидни отъ львовѣтъ.

(24) Израилеви дъщери, плачѣте за Саула,

Който ви облачаше съ червено съ украшения,

Който туряше златни украшения по дрехитѣ ви.

(25) Какъ паднаха силнитѣ всрѣдъ бойтъ!

Ионатане, ударений на високитѣ си мѣста!

(26) Прѣскърбенъ съмъ за тебѣ, брате мой Ионатане!

Рачителенъ ми бѣше ти:

«Твоята любовъ къмъ мене бѣше чудесна,

Прѣвъсхождаше любовта на женитѣ.

(27) «Какъ паднаха силнитѣ,

И погнаха оражията на бойтъ!

ГЛАВА 2.

И слѣдъ това «попита Давидъ Господа и рече: Да възлѣзъ ли въ нѣкой отъ Юдинитѣ градове? И Господъ рече: Възлѣзъ. И рече Давидъ: Дѣ да възлѣзъ? А той му рече: Въ Хевронъ. (2) И тѣй, възлѣзе тамъ Давидъ съ дѣтѣтъ му жени, Ахиноамъ Израел-яката, и Авигея жената на Навала Кармилецъ. (3) И «мжикѣтъ които бѣха съ него въведе Давидъ, всякого съ домородието му; и населиха се въ Хевронскитѣ градове. (4) И «дойдоха Юдинитѣ мъже та помазаха тамъ Давида за царъ надъ Юдинитѣ домъ.

И извѣстиха Давиду и рекоха: «Мжикѣтъ

ж Гл. 3; 31. 13; 31.

с Числа 12; 8. 1 Цар.

31; 4.

и 1 Цар. 24; 6. 26; 9.

Псал. 105; 15.

и Гл. 4; 10, 12.

и 1 Цар. 26; 9.

3 Цар. 2; 32, 33, 37.

и Ст. 10. Лука 19; 22.

и Инс. Нав. 10; 13.

и Ст. 27.

и 1 Цар. 31; 9. Мих.

1; 10. Виж. Сад.

16; 23.

и Виж. Исх. 15; 20.

Сад. 11; 34.

1 Цар. 18; 6.

и 1 Цар. 31; 4.

и 1 Цар. 31; 1.

и Сад. 5; 23. Новъ

3; 3, 4. Иер. 20; 14.

и 1 Цар. 10; 1.

и 1 Цар. 18; 4.

и Сад. 14; 18.

и 1 Цар. 18; 1, 3.

19; 2. 20; 17, 41.

23; 16.

и Ст. 19.

и Сад. 1; 1. 1 Цар.

23; 2, 4, 9. 30; 7, 8.

и 1 Цар. 30; 31.

Ст. 11. Гл. 5; 1, 3.

3 Цар. 2; 11.

и 1 Цар. 30; 5.

и 1 Цар. 27; 2, 3.

30; 1. 1 Лкт. 12; 1.

и Ст. 11. Гл. 5; 5.

и 1 Цар. 31; 11, 13.